

UIT HET INDISCHE SOLDATENLEVEN.

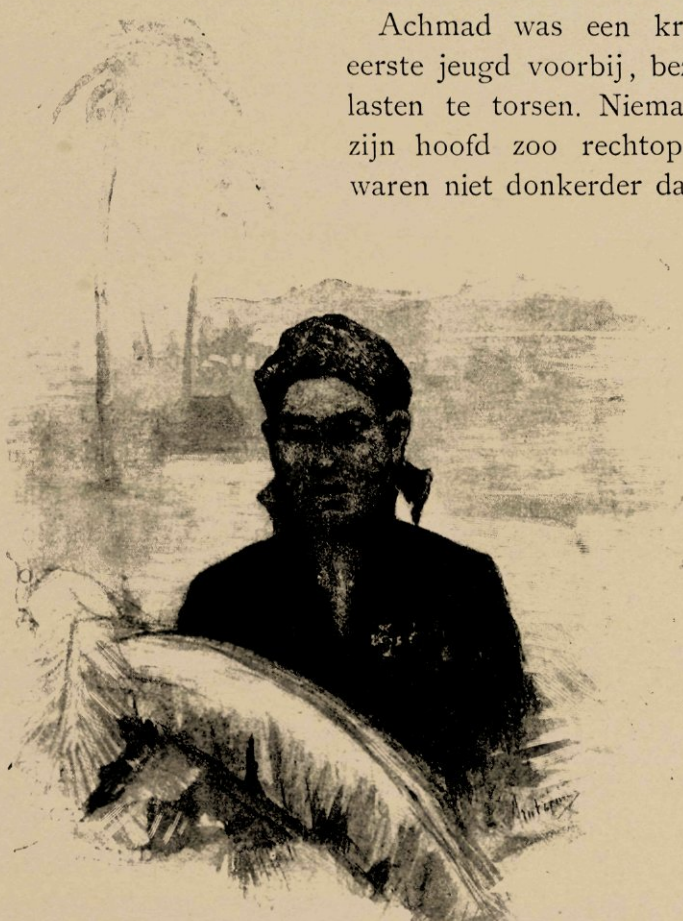
De moed van een Javaan.

DOOR

J. R. JACOBS.

Kapitein-Adjutant.

I.

Achmad was een kranig figuur.

Achmad was een kranig figuur. Nauwelijks de eerste jeugd voorbij, bezat hij reeds de kracht zware lasten te torsen. Niemand uit den kampong droeg zijn hoofd zoo rechtop als Achmad. Zijne oogen waren niet donkerder dan die van zijne landgenooten, doch zij schitterden door-dringender. Het meest schitterden zij, als hij de bamboewoning van den bejaarden Saridin, den kapala-kampong 1), voorbijging, vooral wanneer Sarina op het erf was. En dat gebeurde dikwijls. Want zij wist het altijd zoo te regelen, dat zij op zekere oogenblikken werk buiten's huis had.

Of zij wist, dat Achmad dan voorbijging?

Neen, zij *wist* het niet, doch zij *gevoelde* het.

Van mode had zij nooit gehoord, ook had zij nimmer het woord coquetterie hooren uitspreken.

Toch zorgde zij voor eenigen opschik. Eene sneeuw witte melatie in den wong van gitzwarte haren stond zoo goed, en werkte, wellicht zonder dat zij het vermoedde, even harmonisch schoon, als hare prachtige zwarte kijkers met hare hagelwitte tanden. De kabaai werd wel wat nauw om den meer en meer tot rijpheid komenden boezem, die niet door corset of andere

1) Hoofd van den kampong.